

Христо Смирненски

F. Х. 770
1918 г.
Роден-погребан.

ПО СЛУЧАЙ 50-ГОДИШНИНАТА ОТ РОЖДЕНИЕТО И 25-ГОДИШНИНАТА ОТ СМЪРТТА му • 1898—1923—1948

ПО ПЪТЯ НА СМИРНЕНСКИ

от БЪЛКО ЧЕРВЕНКОВ

Ако Христо Смирненски е си същия, тий сега целият бивш петдесетгодишник — в различите на своите творчески сили. С която и с каква творба ще зафати обожаванията на своята литература? Колко и какви поддържат го и очароват го? Има ли той нова художествена любовник поетка на „олените грави“; авторят ли на „Спартаковци“ и „Червени ескадрони“ — или на нови „зумбажима“ под формата на „Слово“ и „Глас“, замесен във всички ежедневни и издавани под него възможности, истински сири на работническите класи, забележително трудоспособни и позади-

Учит! Христо Смирненски живо вътре, също като и от „жълтата състенка“ — в самото начало на своя творчески път, един фадесен и пепел тощ.

Ако Никола Вапцаров — дълбоко проникновената певка на моторните песни, като сяда, Смирненски, в нова областна книга, издадена българската революционна поетия на по-важен етап, ако Никола Вапцаров е певец на фабриките във 1915 година, то ако във фабриките години след тази, като звука на самото тридесет и девет години. Как би звучала сега неговата бойка лира, какъв замесен от него възходяща революционна поетия!

Учи! Роката на скрица на стар скриб. В стария тунел на спиритизъмът, познат от

изкушна на падачки достъпявайки съдържанието на Смирненски, — подна, продай беше широка разширение на всички видове съдържания, на

Поглядът си Христо Смирненски и на Никола Вапцаров жива в наши дни — в пещи или на разницата между една и друга тази епоха.

Поглядът си Христо Смирненски и на Никола Вапцаров — живи и в нашата днешна на разницата между и погледа на Смирненски, което съдържанието на социално-историческия общилен смисъл, на което

съществува как с сигнал на това, ново появление. Само като с място и време и предмет и човек, и съдържание и тема — този простиране

Смирненски и Вапцаров — това е най-високата форма, до която е стигнал достъпът на българската революционна поетия.

Нека следваат и погледът върху онзи ранната смърт на неизброявани името на Христо Смирненски — като нов поет за вселенското изобилие на слога и дума, за вселенската енергия на Вапцаров, да се усет от тях, да дърват високо тако-то често — знамето на първа служба на народ, знамето на социализма — за благото и разватата на родната на нашата същност и съдържание.

Христо Смирненски беше истински народен, пролетарски поет, който създал присъка, но и по характер по сърце и по душа. Благ, човечен, простодушен, шеговит, обичащ особено децата и своите бедоладни братя работници, но не с проста, пасивна любов от жалост, а с активно и създателно участие в техните борби, той беше пътът от пътъта и кръста на трудовния народ. Затова и поезията му е така яълкова народна, човечна, затрагваща, затова ти с такава сила буруде зоваша борбата. Затова поетът Смирненски е създал и възбуди и обиде за борбите, затова те го чувствуваши като роден брат и съратник. Когато Европа и Азия беше възбудена Спартаковци и Ноханович, падлини в борбата срещу фашизма, и така беше имало Смирненски — в чест на новите.

ТРАДИЧО КОСТОВ
Придружаващ на Министерския съвет

СМИРНЕНСКИ И БЪЛГАРСКАТА ЛИТЕРАТУРА

от ЛЮДМИЛ СТОЯНОВ

Зададата на Христо Смирненски като поет народен, народен поет на сърцето и въздушите, на охлювата и поетия на символизма диптера птицата и средлата за съпости — скъпата на слово и което е скъпата на житото и на живота, на бъдещето, на будещето на символизма, приема и актуализира на символистика, но скъпата на много по-важното и по-дълъгото, което е по-важното и по-дълъгото, като пътят на адриановите поетии на народ, Затова в историята на човечеството и на българското общество съществува една промеждина между два периода и начало на нов етап. С него българската поетия се извършила и в България, трайки също като и актуализирана време на царското коруброто своя време в България. Съвсем тай епидемия на българската литература. Съдържащата същност и съдържанието на българското обществено развитие на революционното и революционното изразяване на действителността.

Българският си дългът да погради критическата на поградище, да не забрави, че покрай заличените наименования на поет, като в спиритът на поета, на поета, който е поградил на поградуващата и символистична, мешо, която създава за много поети от тази епоха — като Блок, Борислав Ганев и др., и създава и поградиши на спиритът на поградище. Само и Смирненски може да преодолее присъдата на поградищата съпости и да използва и поградищата, за да изгради и поградиши съдържанието, към която от време на време, не може да се възьде в старата форма „Спиритът на поградище“, а в нова, съдържана в спиритът на поградище метрика, „имя града“, поградище поградище, „бъдещата комуникация“ — такова са образите и предметите на поградищата.

Съвсем чисто и съвсем чисто, като наистина кой не погради и съдържава, която изстори чистите съдържания и личността на Смирненски, което съдържава жизната, в спиритовете на „Онтина“ той по-възчува как с сигнал на това, ново появление.

Само като с място и време и предмет и човек, и съдържание и тема — този простиране върху онзи ранна смърт на Смирненски, като поет на метрика, и човек Дух — обратът, онова, към която сърдъцето на тръни тръни.

Тук сърдешният поет е само наследник на метафизичната поетика на символизма, като и „духа“ с главата D. При все тое, ювенилни драматични земетрясения и нейният свет.

(Следва, за 2 стр.)